

dotacija okrajnega sveta Svobod Ljubljana 200.000 din, dotacija gorenjske turistične zveze 100.000 din, oglasi v Škofjeloškem prosvetnem listu 767.710 din, inkaso Visoške kronike 2.372.690 din, inkaso Cvetja v jeseni 604.820 din, inkaso drugih prireditvev 67.727 din, RTV Ljubljana za povračilo stroškov pri snemanju Visoške kronike 197.800 din, povračilo zavarovalnice 28.600 din, skupno dohodkov 5.359.547 dinarjev. Vse gornje številke še niso dokončne, ker so posnete po stanju 1. novembra 1965. Vendar pričajo, da je bila osnovna investicija občinske skupščine v Škofji Loki dobro naložena. Poleg pomembnih kulturnih in duhovnih vrednot, ki jih je uživala množica občanov in drugih obiskovalcev, je Loka doživela novo popularizacijo in afirmacijo; v materialnem pogledu pa je pridobitev gradbeni material in oprema za avditorij, oder in sceno, ki predstavlja vrednost okoli 2.200.000 din.

Škofjeloške poletne prireditve pa so živele še naprej izven uradnega programa. Visoško kroniko je ljubljanska televizija 24. septembra posnela na magnetoskopski trak in jo 31. oktobra 1965 predvajala za jugoslovansko televizijsko omrežje. Bila je to prva amaterska predstava na programu ljubljanske televizije. Podobno je s Cvetjem v jeseni. Delo je bilo naštudirano na manjšem odru, zato lahko sedaj igralci iz Poljan gostujejo tako rekoč po vsej Sloveniji in posredujejo, kot gre rojakom, Tavčarjevo besedo v pristni domači govorici, ki je poseben čar predstave. Igrali so tudi v ljubljanskem Mestnem gledališču, čaka pa jih menda še snemanje za televizijo.

Ledina je zorana, uspeh je očiten. Trdna organizacija, požrtvovalnost vseh sodelujočih, pomoč in zavzetost Občinske skupščine Škofja Loka za nadaljevanje te plemenite in koristne kulturne tradicije pa bodo gotovo utrli pot k naslednjim Škofjeloškim poletnim prireditvam.

Janko Krek

LOSKE SMOJKE

V srednjeveški Loki je razsajal glad. Lačni meščani niso imeli kruha niti toliko, da bi si z njim zapolnili škrbine v piškavih zobeh. Suša, ki je požgala vse posevke, je namreč povzročila, da so Ločani gladovali ko še nikoli.

Takrat je glavar poklical predse v Loški grad gosposočinskega kaščarja in

mu ukazal, naj grajsko kaščo odpre na stežaj in gladnim Ločanom porazdeli zalogo desetinskega žita. Toda kmalu je zmanjkalo tudi grajskega zrnja in glad je še kar naprej davil Ločane.

V sili vrag je tudi muhe! Poslej je sleherni meščan dobil vsak dan eno osmojeno repo, da bi si z njo otešal glad. Osmojenim repam pa so takrat Ločani vzdeli ime: smojke.

Kdor hoče dandanašnji užaliti Ločana, mu lahko reče vse, le »loška smojka« ne! Za to žaljivko je vsak Ločan pripravljn prebatinati zmerjavca. Že prenekateremu so jih s hrگو naložili na grbo.

Pa je prišel v Loko po opravih šaljev Žirovec, ki se je v taberni opil, potlej pa se je razkoračil na Mestnem trgu ter zarjovel:

»Kje ste, loške smojke, da vam pokazem, kakšnih trdih pesti smo Žirovci!«

Takrat pa:

Na kup so privreli
vsi Ločani
in ga odgnali
na Kamniti most,
kjer mu je birič
s hrگو poravnal grbo,
da mu je pretipal
vsako kost.
Nato pa so ga
loške smojke
zgrabile za vrat
in za peté
ter ga poujčkale
in štele:
en, dva, tri!
A ko jim je
zavrela kri,
ga za pokoro
vrgle — v Soro!

Lojze Zupanc

PESMICA O LOKI

Manica Komanova (1880—1960), ljudska pisateljica, doma iz Vižmarij, ki je redno obiskovala svoje sorodnike v Loki, je ob neki priložnosti zložila naslednjo kitico:

Škofja Loka, srečno mesto,
fantov kar čez celo cesto.
En'ga sem si izvolila,
brž mu roko obljubila.
Čez tri tedne bo poroka,
srečno, mesto Škofja Loka!